

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 748 din 5 noiembrie 2008
Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

HOTĂRÂREA
din 7 februarie 2008

în Cauza Episcopia Română Unită cu Roma Oradea împotriva României

(Cererea nr. 26.879/02)

În Cauza Episcopia Română Unită cu Roma Oradea împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Boštjan M. Zupančič, președinte, Corneliu Bîrsan, Elisabet Fura-Sandström, Egbert Myjer, David Thór Björgvinsson, Ineta Ziemele, Isabelle Berro-Lefèvre, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție, după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 17 ianuarie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 26.879/02) îndreptată împotriva României, prin care o episcopie greco-catolică cu sediul în acest stat, Episcopia Greco-Catolică din Oradea (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 13 noiembrie 2000, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanta este reprezentată de domnul Teodor Cadar, avocat în Beiuș. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 17 mai 2006, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a decis să se analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele Cauzei

4. Reclamanta, Episcopia Greco-Catolică din Oradea, are sediul în Str. Romană nr. 2, municipiul Beiuș (județul Bihor).

5. La data de 18 august 1967, statul și-a însușit mai multe bunuri imobile ce aparțineau Fundației Greco-Catolice de Ajutor Demetriu Radu, căreia reclamanta i-a succedat. Printre alte bunuri se afla apartamentul nr. 1 (compus dintr-o cameră și dependințe) în suprafață de 53,04 m², situat în str. Horea nr. 30, Beiuș.

6. La data de 18 noiembrie 1997, în urma unei acțiuni în revendicare imobiliară, reclamanta a obținut o hotărâre definitivă ce constata nelegalitatea transferului de proprietate în beneficiul statului și dispunea *inter alia* rectificarea cărții funciare în sensul înscrierii dreptului său de proprietate asupra apartamentului menționat mai sus, în calitate de succesor.

7. În ciuda recunoașterii printr-o hotărâre judecătorească definitivă a dreptului său de proprietate, reclamanta s-a aflat în imposibilitatea de a-și recupera bunul, deoarece, în temeiul Legii nr. 112/1995, statul vânduse acest bun la data de 30 septembrie 1996 chiriașilor care îl ocupau.

8. La data de 23 iunie 1998, reclamanta a solicitat instanțelor judecătorești să constate nulitatea vânzării bunului. Aceasta a precizat că statul își însușise apartamentul în mod abuziv și fără temei legal și că nu putea fi proprietarul legitim al bunului, drept care el nu îl putea vinde în mod legal.

9. La finalizarea procedurii, prin Decizia din data de 30 iunie 2000, Curtea de Apel Oradea, recunoscând dreptul de proprietate al reclamantei, i-a respins acțiunea, întrucât chiriașii erau cumpărători de bună-credință. Curtea de Apel nu i-a acordat reclamantei nicio despăgubire.

10. În anul 2000, la o dată neprecizată, Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a respins cererea reclamantei de a se formula un recurs în anulare.

11. La data de 3 martie 2003, pe baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, reclamanta a depus la Comisia specială de retrocedare instituită de această lege o cerere de retrocedare a apartamentului în litigiu. Până în momentul de față nu a fost dată o decizie.

II. Dreptul intern pertinent

12. Prevederile pertinente ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 501/2002 și prin Legea nr. 247/2005 și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 1 septembrie 2005, sunt următoarele:

ARTICOLUL 1

„1. Imobilele care au aparținut cultelor religioase din România și au fost preluate în mod abuziv (...) de statul român (...) în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989, altele decât lăcașele de cult, [...] se retrocedează foștilor proprietari, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.

(...)

9. În toate cazurile, cererile de retrocedare a imobilelor prevăzute la alin. 1 se depun la secretariatul Comisiei speciale de retrocedare, prevăzută de prezenta ordonanță de urgență, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a acesteia.”

ARTICOLUL 2

„1. Imobilele - terenuri și construcții - preluate în mod abuziv (...) vor fi restituite solicitantului, în natură, prin decizia organelor de conducere ale unității deținătoare.

2. Comisia specială de retrocedare va transmite cererea de retrocedare unității deținătoare, care are obligația de a o soluționa în termen de 60 de zile de la data completării dosarului. (...)

4. Pentru situațiile în care nu se poate dispune retrocedarea în natură, se vor acorda măsurile reparatorii în echivalent prevăzute de legea specială. Se poate dispune, cu acordul celui interesat, și compensarea cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent de către unitatea deținătoare prevăzută la alin. (1)

(...)

6. Decizia prevăzută la alin. (1) poate fi atacată la secția civilă a tribunalului în a cărei circumscripție teritorială se află sediul unității deținătoare, în termen de 30 de zile de la comunicarea acestora.”

ARTICOLUL 3 § 7

„Deciziile Comisiei speciale de retrocedare vor putea fi atacate cu contestație la instanța de contencios administrativ în a cărei rază teritorială este situat imobilul solicitat, în termen de 30 de zile de la comunicarea acestora. Hotărârea pronunțată de instanța de contencios administrativ este supusă căilor de atac potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004.”

ARTICOLUL 4 § 1

„Cererile de retrocedare se depun, prin centrul eparhial sau, după caz, centrul de cult, la Comisia specială de retrocedare.”

ARTICOLUL 5

„1. Dreptul de proprietate asupra imobilului solicitat se redobândește pe baza deciziei Comisiei speciale de retrocedare (...)

5. Măsurile reparatorii în echivalent se vor acorda potrivit legii speciale care va reglementa tipul și procedura de acordare a despăgubirilor. ”

ARTICOLUL 6

„1. În cazul în care imobilele ce fac obiectul prezentei ordonanțe de urgență au fost înstrăinate legal după data de 22 decembrie 1989, titularii cererilor de retrocedare pot opta pentru acordarea măsurilor reparatorii în echivalent potrivit art. 5 alin. (5).

2. Actele juridice de înstrăinare a imobilelor care fac obiectul prezentei ordonanțe de urgență sunt lovite de nulitate absolută dacă au fost încheiate cu încălcarea dispozițiilor imperative ale legilor în vigoare la data înstrăinării. ”

13. Legea nr. 247/2005 precizează în plus, în titlul VII, modul în care sunt stabilite și plătite despăgubirile pentru bunurile trecute în mod abuziv în patrimoniul statului. Prevederile relevante ale acestui titlu din lege sunt următoarele:

ARTICOLUL 2

„Pentru asigurarea resurselor financiare necesare acordării de despăgubiri în conformitate cu prevederile prezentei legi se înființează organismul de plasament colectiv în valori mobiliare denumit Fondul Proprietatea, conform prevederilor capitolului II. ”

ARTICOLUL 13

„1. Pentru analizarea și stabilirea quantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi, se constituie în subordinea Cămarii de Conturi Primului-Ministru Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, denumită în continuare Comisia Centrală (...). ”

ARTICOLUL 16

„1. Deciziile/dispozițiile emise de entitățile investite cu soluționarea notificărilor, a cererilor de retrocedare (...) se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale, (...) dar nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

2. Notificările formulate potrivit prevederilor Legii nr. 10/2001 (...) care nu au fost soluționate (...) până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale (...) în termen de 10 zile de la data adoptării deciziilor/dispozițiilor sau, după caz, a ordinelor.

(...)

5. Secretariatul Comisiei Centrale va proceda la centralizarea dosarelor prevăzute la alin. (1) și (2), în care, (...) cererea de restituire în natură a fost respinsă, după care acestea vor fi transmise societății de evaluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare.

6. (...) Societatea de evaluatori desemnată va efectua procedura de specialitate și va întocmi raportul de evaluare pe care îl va transmite Comisiei Centrale. Acest raport va conține cuantumul despăgubirilor în limita cărora vor fi acordate titlurile de despăgubire.

7. În baza raportului de evaluare, Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare.”

14. Funcționarea Societății pe Acțiuni „Proprietatea“ este descrisă în *Cauza Radu împotriva României* (nr. 13.309/03, §§ 18-20, 20 iulie 2006).

15. Legea nr. 247/2005 a fost modificată ultima oară prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81 din 28 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, din 29 iunie 2007, pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv de stat.

Conform art. 18¹ din titlul I din ordonanță, atunci când Comisia Centrală a decis acordarea de despăgubiri a căror valoare nu depășește 500.000 lei românești noi (RON), beneficiarii pot opta între acțiunile la Fondul „Proprietatea“ și acordarea unor despăgubiri pecuniare. Pentru sumele mai mari de 500.000 lei, părțile interesate pot solicita despăgubiri pecuniare în valoare de 500.000 lei, acordându-li-se acțiuni la Fondul „Proprietatea“ pentru diferență.

Conform art. 7 din titlul II din ordonanță, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a ordonanței, Guvernul va trebui să stabilească regulile de desemnare a societății de administrare a Fondului „Proprietatea“.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

16. Reclamanta pretinde că imposibilitatea de a-și recăpăta proprietatea asupra bunului său i-a încălcat dreptul la respectarea bunului său, astfel cum este acesta recunoscut prin art. 1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

17. Guvernul arată că acest capăt de cerere trebuie respins din cauza nerespectării termenului de 6 luni, în măsura în care cererea a fost introdusă la data de 23 martie 2001, data primirii de către Curte a formularului de cerere, în timp ce ultima hotărâre internă definitivă în

sensul art. 35 § 1 din Convenție a fost pronunțată la data de 30 iunie 2000 de către Curtea de Apel Oradea.

18. Reclamanta contestă acest argument și subliniază că, la data de 13 noiembrie 2000, ea a trimis o primă scrisoare Curții, în care își expunea cererile. Or, calculat de la această dată, termenul de 6 luni nu a fost încălcat.

19. Curtea reamintește că, în conformitate cu art. 35 § 1 din Convenție, ea nu poate fi sesizată decât după epuizarea căilor de atac interne și într-un termen de 6 luni de la data hotărârii interne definitive. Când încălcarea pretinsă constă într-o situație continuă, termenul de 6 luni nu începe să curgă decât din momentul în care această situație continuă ia sfârșit [vezi, *mutatis mutandis*, *Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii 1997-II, p. 508, § 35, și *Marinakos împotriva Greciei*, (dec.) nr. 49.282/99, 29 martie 2000].

20. Curtea apreciază că imposibilitatea pretinsă de reclamantă de a se bucura timp de mai mulți ani de dreptul său de proprietate recunoscut printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă reprezintă o situație continuă. Simplul fapt că a încercat - fără succes - să pună capăt acestei situații, solicitând, prin intermediul unei acțiuni în justiție, anularea contractului de vânzare-cumpărare încheiat de stat cu chiriașii, nu poate schimba această constatare faptică. Nici până în ziua de astăzi reclamantei nu i s-a restituit bunul în litigiu și nici nu a primit o despăgubire egală cu valoarea de piață a acestuia. Termenul de 6 luni prevăzut la art. 35 § 1 din Convenție nu a început așadar să curgă în speță (vezi *Todicescu împotriva României*, nr. 18.419/02, § 16, 24 mai 2007, și *Horia Jean Ionescu împotriva României*, nr. 11.116/02, § 24, 31 mai 2007).

21. În plus, presupunând că nu este vorba de o situație continuă și că decizia internă definitivă în speță este cea din data de 30 iunie 2000 a Curții de Apel Oradea, Curtea observă că prima comunicare a reclamantei, în care și-a expus cererile, datează din 13 noiembrie 2000, astfel încât, chiar și în acest caz, termenul de 6 luni nu a fost încălcat [vezi *Baumann împotriva Austriei* (dec.), nr. 39.917/98, 4 septembrie 2001].

22. Prin urmare, excepția Guvernului nu poate fi admisă. De asemenea, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Pe de altă parte, ea constată că acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

23. Guvernul nu contestă existența unei ingerințe în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale.

24. El arată că reclamanta s-a adresat autorităților competente pentru a solicita o despăgubire în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000. El consideră că, în situații complexe cum este cea de față, în care prevederile legislative au un impact economic asupra întregii țări, autoritățile naționale trebuie să beneficieze de o putere discreționară nu numai pentru a alege măsurile menite să garanteze respectarea drepturilor patrimoniale, ci și

pentru a le pune în practică. El arată că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005, stabilește principiul acordării de despăgubiri echitabile și neplafonate, fixate printr-o decizie a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize, și accelerează procedura de retrocedare sau de acordare de despăgubiri. Această lege prevede că, în cazul în care retrocedarea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se face prin emisiune de titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), la nivelul valorii bunului stabilite prin expertiză. În opinia Guvernului, noul mecanism instituit prin Legea nr. 247/2005 asigură o despăgubire efectivă, conformă cerințelor Convenției.

25. Guvernul consideră că, în orice caz, o eventuală întârziere în acordarea unei despăgubiri, în contextul unei despăgubiri neplafonate, nu afectează justul echilibru ce trebuie păstrat între protecția proprietății indivizilor și cerințele interesului general și nu obligă reclamanta să suporte o sarcină excesivă.

26. Reclamanta contestă argumentele Guvernului. Ea arată că autoritățile au vândut bunul său, pe care statul și-l însușise în mod abuziv, în ciuda demersurilor sale pentru retrocedarea acestuia. Ea consideră că despăgubirea pe care Guvernul o lasă să se întrevadă nu constituie o reparație efectivă, având în vedere în special lipsa oricărei precizări în ceea ce privește termenul în care ea ar putea interveni. Pe de altă parte, reclamanta argumentează că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 nu îi este aplicabilă, deoarece este ulterioară procedurii prin care i s-a recunoscut dreptul de proprietate asupra apartamentului în litigiu.

27. Curtea observă că reclamanta deține o hotărâre definitivă și irevocabilă care dispune ca autoritățile să îi retrocedeze bunul în litigiu. Astfel cum a constatat deja Curtea (vezi cauza *Strain*, citată anterior, § 38), existența dreptului său de proprietate în temeiul hotărârii definitive sus-menționate nu era condiționată de alte formalități.

28. Curtea reamintește că a statuat deja că vânzarea de către stat a bunului altuia către terți de bună-credință, chiar dacă a fost anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al altcuiva, reprezintă o privare de proprietate. O astfel de privare, combinată cu lipsa totală de despăgubire, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin și alții*, citată anterior, §§ 39, 43 și 59).

29. În plus, în cauza *Păduraru*, citată anterior, Curtea a constatat că statul și-a încălcat obligația pozitivă de a reacționa în timp util și cu coerență în fața chestiunii de interes general pe care o constituie retrocedarea sau vânzarea unor imobile intrate în posesia sa în mod abuziv. De asemenea, ea a considerat că incertitudinea generală astfel creată s-a repercutat asupra reclamantei, care s-a văzut în imposibilitatea de a-și recupera bunul în integralitatea lui, deși dispunea de o decizie definitivă care condamna statul să i-l retrocedeze (*Păduraru*, citată anterior, § 112).

30. În speță, Curtea nu distinge niciun motiv de a se abate de la cauzele menționate mai sus, situația de fapt fiind aproximativ aceeași. Ea observă că vânzarea de către stat a bunului reclamantei în temeiul Legii nr. 112/1995, care nu permitea totuși vânzarea bunurilor preluate ilegal, împiedică partea interesată - inclusiv în prezent - să își exercite dreptul de proprietate recunoscut printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă.

31. În măsura în care Guvernul arată că reclamanta are dreptul să obțină titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*) în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000, la valoarea bunului stabilită prin expertiză, Curtea observă că autoritățile competente nu au soluționat încă cererea reclamantei depusă în temeiul acestei ordonanțe. Pe deasupra, nici ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000, nici Legea nr. 247/2005 care o modifică nu ia în considerare prejudiciul suferit din cauza unei lipse îndelungate a despăgubirii de către persoanele care, la fel ca reclamanta, s-au văzut în imposibilitatea de a se folosi de bunurile lor restituite în baza unei sentințe definitive (vezi, *mutatis mutandis*, *Porteanu*, citată anterior, § 34).

32. Prin urmare, Curtea consideră că zădărnicierea dreptului de proprietate al reclamantei asupra apartamentului său, vândut de stat terților care îl ocupau în calitate de chiriași, combinată cu lipsa totală de despăgubire timp de circa 10 ani, a făcut-o să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

33. În consecință, a avut loc încălcarea acestei prevederi.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 din Convenție

34. Reclamanta denunță caracterul inechitabil al procedurii care s-a încheiat cu Decizia Curții de Apel Oradea din data de 30 iunie 2000 și lipsa de acces la o instanță ca urmare a refuzului procurorului general de a exercita un recurs în anulare împotriva deciziei menționate mai sus. Ea invocă art. 6 § 1 din Convenție, ale cărui prevederi relevante dispun următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

35. Ținând cont de ansamblul elementelor aflate în posesia sa și în măsura în care este competentă să analizeze afirmațiile formulate, Curtea nu a constatat nicio aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate prin Convenție sau protocoalele la aceasta.

36. Rezultă că această parte a cererii este vădit neîntemeiată și trebuie respinsă în temeiul art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

37. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

38. În formularul de cerere, reclamanta solicită, cu titlu de daune materiale, retrocedarea apartamentului al cărui proprietar a fost recunoscută prin Hotărârea din 18 noiembrie 1997. În scrisoarea sa din data de 7 noiembrie 2006 ea estimează valoarea de piață a apartamentului la 18.000 euro. Reclamanta mai solicită valoarea chiriilor neîncasate, pe care o evaluează la 400 euro pe lună, începând cu data de 30 septembrie 1996, respectiv suma totală de 48.000 euro.

39. În sfârșit, reclamanta solicită 75.000 euro cu titlu de daune morale pentru suferințele cauzate prin încălcarea de către stat a dreptului său de proprietate.

40. Guvernul nu a formulat observații în ceea ce privește valoarea de piață a bunului în litigiu. În ceea ce privește cererea având ca obiect lipsa de folosință, acesta solicită respingerea sa, făcând trimitere la jurisprudența Curții în care s-a statuat că nu se poate specula asupra valorii chiriilor neîncasate [*Buzatu împotriva României* (reparație echitabilă), nr. 34.642/97, 27 ianuarie 2005]. În ceea ce privește daunele morale, Guvernul apreciază că ele ar fi suficient compensate printr-o constatare a încălcării. În subsidiar, Guvernul consideră că pretențiile reclamantei sunt excesive.

41. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza imposibilității reclamantei de a se folosi de bunul său, ca urmare a vânzării sale de către stat, combinată cu lipsa de despăgubire.

42. Curtea apreciază că, în circumstanțele speței, retrocedarea bunului în litigiu, astfel cum a fost dispusă prin Hotărârea definitivă din 18 noiembrie 1997, ar repune-o pe reclamantă pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

43. În cazul în care statul pârât nu procedează la această retrocedare, Curtea decide ca acesta să îi plătească reclamantei, în același termen, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă cu valoarea actuală a bunului. În acest sens, Curtea constată că Guvernul nu contestă valoarea de circulație a apartamentului, precizată de reclamantă. Având în vedere aspectele de mai sus și informațiile de care dispune cu privire la prețurile de pe piața imobiliară locală, Curtea estimează valoarea de piață actuală a bunului la 18.000 euro.

44. În ceea ce privește sumele solicitate pentru lipsa de folosință a bunului, calculate în funcție de prețul de închiriere al acestui bun, Curtea nu poate alocă nicio sumă cu acest titlu, având în vedere, pe de o parte, faptul că a dispus restituirea bunului ca reparație în temeiul art. 41 din Convenție și, pe de altă parte, faptul că acordarea unei sume cu acest titlu ar avea, în speță, un caracter speculativ, posibilitatea și randamentul unei închirieri depinzând de mai multe variabile. Totuși, ea va ține cont de privarea de proprietate suferită de reclamantă începând cu anul 1997, cu ocazia acordării reparației pentru prejudiciul moral (vezi, *mutatis mutandis*, *Androne împotriva României*, nr. 54.062/00, § 70, 22 decembrie 2004, și *Buzatu*, citată anterior, § 18).

45. Curtea consideră că evenimentele în cauză au putut să îi provoace reclamantei o stare de incertitudine care nu poate fi compensată prin constatarea încălcării. Ea apreciază că

suma de 2.000 euro reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamantă.

B. Cheltuieli de judecată

46. Reclamanta solicită, de asemenea, restituirea cheltuielilor de judecată efectuate în fața instanțelor interne și în fața Curții. Ea prezintă o singură factură pentru suma de 1.100.000 ROL.

47. Guvernul nu se opune restituirii cheltuielilor angajate, cu condiția ca acestea să fie dovedite, necesare și rezonabile.

48. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține restituirea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-a stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 50 euro cu titlu de cheltuieli de judecată pentru procedura națională, pe care o acordă reclamantei.

C. Dobânzi moratorii

49. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA

ÎN UNANIMITATE,

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;

3. hotărăște ca:

a) statul pârât să îi restituie reclamantei apartamentul nr. 1 (compus dintr-o cameră și dependințe) în suprafață de 53,04 m², situat în str. Horea nr. 30, Beiuș, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție;

b) în lipsa acestei restituirii, statul pârât să îi plătească reclamantei, în același termen de 3 luni, 18.000 euro (optsprezece mii euro) cu titlu de daune materiale;

c) în orice caz, statul pârât să îi plătească reclamantei suma de 2.000 euro (două mii euro) cu titlu de daune morale și 50 euro (cincizeci euro) cu titlu de cheltuieli de judecată;

d) la sumele menționate mai sus să se adauge orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit și sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

e) începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de reparație echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 7 februarie 2008, în temeiul art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič, Santiago Quesada,

președinte grefier